

Húsvét utáni 2. vasárnap, misericordia domini, április 26.

Oltár előtti ige:

Jn 10,11-16

11Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. 12Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, az látva, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és szétkergeti őket. 13A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. 14Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, 15ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát, és én életemet adom a juhokért. 16Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is vezetnem kell, és hallgatni fognak a hangomra, és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.

Igehirdető: Kocsik Mónika

Igehirdetési alapige:

ApCsel 20,25-31

25És most tudom, hogy közületek, akik között jártam, az Isten országát hirdetve, többé nem látja arcomat senki. 26Ezért bizonyoságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenki vérértől tiszta vagyok. 27Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát. 28ViseljeteK gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett. 29Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyájat, 30sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik hazugságokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. 31Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A mai vasárnapot úgy is nevezzük: a jó pásztor vasárnapja. A jó pásztor ismeri juhait és kész életét is adni értük, ahogy Jézus beszél róla. Nekünk, akik nem az akkori Palesztina területén élünk, szokatlan arról hallani, hogy a pásztor kész életét is adni juhaiért. Emlékszem, hogy kisgyermekkoromban kimentünk mi gyerekek is a nagymamámék szomszédjával a bárányokat legeltetni Nyírbátor határában. A legnagyobb veszély az volt, hogy át kellett vezetni őket a vasúti síneken. Ezt meg kellett tenni ahhoz, hogy megfelelő legelőre jussanak. Ilyen szempontból, kockázatos volt a legeltetés, de nem annyira, mint Jézus korában.

Jézus olyan környezetről beszél, ahol a farkasok támadása előfordulhatott vagy ahol akár tolvajok is elvihették az állatot. Mégis még ilyen körülmények között is azt kell mondani, hogy túlzás az, hogy valaki képes lenne az életét adni a juhaiért. Hogy képes lenne önmagát kitenni egy farkas támadásának és életét veszteni a nyáj miatt.

Jézus mégis ehhez hasonlítja áldozatkész szolgálatát, amelyet az emberért kész véghezvinni. Kész kitenni magát az ördög támadásainak, hogy végül a halálba taszítsa, és a

keresztben végezze. Értünk, emberekért teszi, akik gyengék, védtelenek vagyunk a gonosszal szemben. Akik a magunk erejéből nem menekülhetünk meg. Mint a juhok, akik gyengék és védtelenek a farkassal szemben. Jézus tehát a jó pásztor, a jó vezető, aki élete árán is szolgál, akinek ennyire fontos a mi életünk. A mi örök életünk. Mert ez az a kincs, ami miatt életét kockáztatta és odaadta értünk.

A mai vasárnap elénk kerül egy másik szolgáló példája is, Pál apostolé, aki Jézus szolgálatából erőt merítve teszi azt, amit tesz, vagyis végzi apostoli, igahirdetői szolgálatát emberek között. Ezt pedig önmagát nem kímélve végzi. Nem a saját kényelmét tartja szem előtt, hanem azt a feladatot, amit Jézus rábízott. Így saját életét is kockáztatja, hiszen ellenségei meg akarják fékezni, ellenségei nem is az ő személyes ellenségei, hanem Jézus ellenségei. Akik a Jézusról szóló evangélium terjedését akarják megállítani. Ezért volt Pál számtalanszor életveszélyben, ahogy most is ezeket a szavakat mondva Jeruzsálembé készül, ahol elfoghatják, ahogyan ezt érzi, ahogy prófétai lelkülete kijelenti neki. És az idő be is bizonyítja igazát. Így nem tér vissza már Efezusba, de összehívja Milétoszba a gyülekezet vezetőit, hogy iránymutatást adjon nekik és elbúcsúzzon tőlük. Ennek a búcsúbeszédnek a részletét találjuk itt az Apostolok Cselekedeteiről írt könyvben. Egyfajta visszatekintés az elvégzett missziói munkára és intés is. Visszatekintés arra, hogy Pál mindig a gyülekezet érdekét, a rábízottak érdekét tartotta szem előtt, hogy a gyülekezet növekedjen a lelki ajándékokban. Mégpedig azért, mert Jézus ezzel a feladattal bízta meg. Ennek a feladatnak az elvégzése üdvösség kérdés. Az Ő üdvösségének és a rábízottak üdvösségének kérdése.

Az Ő üdvösségének is, ahogy Pál ezt maga értelmezi, hogy ne váljon méltatlanná arra a kegyelemre, amelyben az Úr határtalan bőkezűséggel részesíti. Épp ezért nekifeszülve futja meg a pályát, egyenesen a cél felé. Éppen ezért küldetése azok üdvösség kérdése is, akikhez el kell vinnie az evangéliumot. Ebből a kettősségből lesz Pál búcsúbeszéde intés is a gyülekezet vezetői felé, és felénk is, akiket az Úr feladattal bízott meg, akikre valamilyen szempontból emberek bízottak. Mert legyünk bármilyen szűk, vagy tágabb emberi körben is, legyen az gyülekezetünk, családjunk, munkahelyi környezetünk, feladatunk van, mert egymásra lettünk bízva.

Életünkben sokféle megoldandó feladat, probléma áll előttünk, amelyek lekötik gondolatainkat, amelyeket megpróbálunk megoldani a fellelhető eszközökkel a lehető legjobban. Ezekre azonban azt mondhatjuk, hogy mind e világhoz tartozó gondok, földi gondok. De vajon hol állunk az üdvösség kérdésében, foglalkozunk-e vele? Jelent-e gondot az életünkben? A gazdag ifjú odament Jézushoz ezzel a kérdéssel, mert nagyon is foglalkoztatta ez a probléma: Jó Mester mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?

Most bizonyára elsősorban az köti le gondolatainkat, hogy túl legyünk ezen a nehéz időszakon. Megpróbáljuk megteremteni magunknak azt a környezetet, elfoglaltságot, amelyben átvészeltethetjük ezt az időt. Legnagyobb gondunk az, hogy túléljük valahogyan ezt. Ezek az érzések természetesek és érthetőek. És Pál szavai felidézhetik bennünk azt a tanácsot, amit ezekben az időkben adni szoktunk egymásnak: vigyázz magadra, vigyázzatok egymásra! Hiszen Pál is hasonlóképpen fogalmaz: "Viseljétek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek..."

Viseljétek gondot, annyit jelent, hogy őriztétek, vigyázzatok, gondoskodjatok róla. Ahogy Pál is tette. De ez a vigyázás más, ahogy azt mi emberi természetünkkel értjük. Nem az életnek a földi életben való megtartásáról beszél az apostol, hanem az életnek a megőrzéséről az örök életre. Vagyis valóban üdvösség kérdéssről van szó, amiért Pál a saját

földi életét nem féltette, mert sokkal nagyobb kincset adott annál neki Jézus Krisztus. Ez az ügy kötötte le az apostol minden figyelmét és energiáját. Ennek szentelte kétkezi munkája gyümölcsét is, mindazt, amit a sátorkészítésért kapott.

Azért tett meg tehát mindent, hogy ezt az elvehetetlen kincset mások is birtokolják. Mert Jézus Krisztus ezt minden ember számára kiharcolta, mert Istennek az az akarata, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson. Ezért a kincsért adta életét Jézus, tulajdon vérével fizetett érte.

Pál tehát teljes mértékkel átértékelte feladatának súlyát és felelősségét. Ezért meri kijelenteni, hogy “mindenki véréből tiszta”. Mert az őrálló feladatát elvégezte minden támadó, ellenséges körülmény ellenére, Jézus Krisztus üzenetét átadta. A többi a befogadón, vagy az el nem fogadón múlik.

Ez az őrállói, vigyázó pásztori feladat pedig rászáll a gyülekezet vezetőire, de nem csak rájuk, hanem minden keresztény testvérre. Hiszen mindnyájan ugyanazt az elvehetetlen kincset kaptuk Jézustól, mindnyájunkat saját vérével vett meg Jézus, éppen ezért mindnyájunk feladata először is a mi személyes életünkben, hogy az üdvkérdés első helyen álljon.

Mit is válaszol Jézus a gazdag ifjúnak a kérdésére végül? “add el minden vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, azután jöjj, és kövess engem!” Mindezt pedig az ifjú abban a pillanatban nem tudta megtenni, hanem szomorúan távozott.

Nem az volt a probléma, hogy az ifjú gazdag volt. Nem ezért tanácsolja ezt Jézus, hanem azért, mert a jelek szerint úgy gondolta, hogy anyagi biztonságától függ életének sikere, az oldja meg élete minden problémáját. Enélkül viszont elveszne, nem lenne semmi kapaszkodója. Ha megteszi, amit Jézus mond, akkor teljes mértékben Jézusra kellene hagyatkoznia, mert nincs más, semmi ami megtartaná életét. Amiben eddig bízott, nincs ott. A fiú üdvkérdése nem más, mint hogy tud-e teljes mértékben Jézusban bízni, minden kapaszkodóját eldobva ráhagyatkozni.

Ez valójában mindnyájunk üdvkérdése, hogy félre tudjuk -e tenni csalóka biztonságot ígérő kapaszkodóinkat, és teljesen rá tudunk-e hagyatkozni Jézusra történjen bármi, tudjuk-e őt követni a nehézségeken át is.

“Viseljetek gondot tehát magatokra!” Vigyázzatok magatokra! – vagyis vigyázzunk, hogy a körülmények, a nehézségek ne vonjanak el bennünket Jézustól! Vigyázzunk, nehogy azt gondoljuk, hogy körülményeink változása tartja meg életünket. Vigyázzunk, nehogy a gondok miatti keserűség erőt vegyen rajtunk, mintha nem adott volna már így is mindent nekünk az Isten. Legeltessük, tápláljuk magunkat Jézus beszédével, az élet forrásával.

Pál mindezt már végiggondolta és búcsúbeszéde után gyalog indult tovább Jeruzsálembe, távol a többi munkatársától, akik hajóra szálltak. Így még inkább el tudott mélyedni az Úrral való kapcsolatban. Most nekünk is megadatik, hogy ebben az elzártságban, életünknek ebben a másoktól jobban elszigetelt időszakában átgondoljuk és elmélyítsük a kapcsolatunkat az Úrral. Ez is az önmagunk őrzésének része.

Másrészt, hogy ha magunkra így vigyázzunk, akkor tudunk csak vigyázni a nyájra, a ránk bízottakra is, gyülekezeten belül és családon, munkahelyi környezetben belül is, mindazokra, akiket elérhetünk, akiket támogathatunk. Az Ő üdvösségüknek érdekében, annak az igazi, el nem múló életnek az érdekében, melyet Jézustól kapunk. Ő bízott meg, bennünket, hogy amit kaptunk, azt örömmel osszuk meg egymással. Az az ajándék, amit ő ad, megosztva nem fogy el, hanem sokasodik, másokat is gazdagít. A gazdag ifjú fel sem tudta mérni, hogy az az

igazi gazdagság, ha Jézussal lehet, ha Ő pásztorolja, vezeti, őrzi minden nap, ha nyájának része lesz.

Ezért adhatunk hálát Istennek, hogy Jézus a mi pásztorunk, és így mi is pásztorok lehetünk egymásnak Jézus erejével, szeretetével, úgy ahogy a Korintusi gyülekezetnek írja Pál: “Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” 2Kor 1,3-4

A mai vasárnapot így is nevezik: misericordia domini: az Úr irgalmassága betölti a földet. Zsolt 33 Az irgalmas Isten jelent meg Jézusban, aki mint nyájának jó pásztorja kész életet adó táplálékot adni lelkünknek, bekötözi sebeinket, hogy mi is ezt tehessek a ránk bízottak életében.

Adja Isten, hogy nála keressünk oltalmat életünk minden napján! Ámen.

Imádkozzunk: Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy te Jó Pásztorként gondoskodsz rólunk, te életet adtad azért, hogy nekünk örök életünk legyen. Kérünk add, hogy ezt soha ne feledjük, hanem hálás szívvel végezzük feladatunkat, őrizzük a ránk bízottakat a te szeretetteddel, a te Igéd világosságával, mely utat mutat nekünk minden időben, ezekben a nehéz napokban is. Kérünk pásztorold a betegeket, gyógyítsd, kötözd be sebeiket! Légy velünk Urunk! Ámen.